

Arrest

nr. 210 346 van 28 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. PARMENTIER
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 27 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 oktober 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. PARMENTIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 februari 2015 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 oktober 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de voormelde aanvraag onontvankelijk is. Op diezelfde datum beslist hij tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het betreft de thans bestreden beslissingen, die op 4 november 2015 aan de verzoekster werden ter kennis gebracht.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.02.2015 werd ingediend door :

B., M. (N° R.R. ...)

geboren te G. op (...)1980

** volgens Georgisch paspoort: M., M., geboren te G. op (...)1980*

en haar minderjarige kinderen:

B., M., geboren te M. op (...)2011

B., A., geboren te S. op (...) 2012

allen van nationaliteit: Georgië

adres: (...) Antwerpen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij diende een eerste asielaanvraag in op 13.12.2010, die afgesloten werd op 01.06.2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 29.06.2012 en 07.12.2012 diende zij asielaanvragen in, die niet in overweging genomen werden door de Dienst Vreemdelingenzaken en afgesloten met een bijlage 13quater op respectievelijk 05.07.2012 en 11.12.2012. Op 02.03.2015 diende zij een vierde asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 29.06.2015 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 10.07.2015 werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene verkoos echter dit bevel niet op te volgen en verblijft momenteel illegaal op het Belgisch grondgebied. De duur van de procedures – namelijk een jaar en vijf en een halve maand voor de eerste procedure; zeven dagen voor de tweede; vijf dagen voor de derde procedure; en iets minder dan vier maanden voor de vierde asielprocedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt dat zij een overdreven zware inspanning zou moeten doen om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen, omdat zij Georgië al meer dan tien jaar verlaten heeft, er geen belangen meer heeft, haar echtgenoot gerepatriëerd werd naar Georgië en er in de gevangenis zit, dat zij er geen woning heeft en geen inkomsten en er niet zou kunnen overleven, terwijl zij hier in België vrienden en kennissen heeft en wordt opgevangen door de Georgische gemeenschap. Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Betrokkene wist immers dat haar verblijfssituatie in België precair was en dat zij indien haar asielaanvragen werden afgewezen, België zou moeten verlaten. Zij heeft tot vier maal toe een asielaanvraag ingediend, die negatief werd afgesloten. Dat betrokkene ondanks haar precaire verblijfssituatie geen banden zou onderhouden hebben met haar land van herkomst is haar persoonlijke keuze geweest. Het is eveneens een persoonlijke keuze geweest van betrokkene om in verschillende Europese landen te verblijven voor haar komst naar België, hiervoor kan de Belgische overheid niet verantwoordelijk geacht worden. Er geldt

overigens voor alle vreemdelingen die moeten terugkeren naar hun land van herkomst, dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij geen tewerkstelling zou kunnen vinden in hun land van herkomst om zo in haar levensonderhoud en dat van haar kinderen te kunnen voorzien. De loutere bewering dat zij er niet zal kunnen overleven, kan niet volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Het komt de betrokkene toe haar argumenten aan de van concrete en persoonlijke elementen te staven. Uit niets blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om op zelfstandige wijze terug te reizen naar haar land van herkomst en daar in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Zij heeft evenmin aangetoond dat zij zonder de steun van haar echtgenoot, die volgens haar verklaringen in de gevangenis zit in Georgië, niet zou kunnen terugreizen naar het land van herkomst om van daaruit de aanvraag in te dienen. Het argument dat verzoekster hier wordt opgevangen door de Georgische gemeenschap wordt op geen enkel wijze aangetoond, zodat het ook bij een loutere bewering blijft. Bovendien doet het feit dat mevrouw gesteund zou worden door de Georgische gemeenschap in België, geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet aangetoond heeft waarom zij niet op zelfstandige wijze zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Desgewenst kan verzoekster beroep doen op het vrijwillig terugkeerprogramma om de terugkeer vlotter te laten verlopen: Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien gaat het hier, gelet op de leeftijd van de kinderen, enkel over kleuteronderwijs. Het feit op zich dat de kinderen in België geboren zijn, vormt geen buitengewone omstandigheid. De kinderen hebben beiden de Georgische nationaliteit, net zoals verzoekster, en zouden dan ook zonder problemen mee moeten kunnen terugreizen naar het land van herkomst met hun moeder. Betrokkene toont niet aan waarom het gegeven dat de kinderen in België geboren zijn, een terugkeer zou verhinderen.

De elementen aangaande de integratie en de duur van het verblijf – namelijk dat betrokkene hier vrienden en kennissen zou hebben die haar steunen; dat zij voldoende Nederlands zou begrijpen; dat zij volledig zou aangepast zijn aan de Belgische levensstijl; dat zij bereid zou zijn haar kennis van het Nederlands en eventueel Duits te verbeteren indien zij verblijfsdocumenten zou krijgen; en dat zij al meer dan tien jaar in West-Europa zou verblijven - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)"

De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, dat luidt als volgt:

"(...)

Naam, voornaam: B., M.

geboortedatum: (...)1980

geboorteplaats: G.

nationaliteit: Georgië

Bij Dienst Vreemdelingenzaken ook gekend als: M., M., geboren te G. op (...)1980 en haar minderjarige kinderen:

B., M., (...)

B., A., (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar nul dagen verminderd omdat:

■ *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 10.07.2015, en verblijft nog steeds op het Belgisch grondgebied.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft een synthesesmemorie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesmemorie *“behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (van de vreemdelingenwet)”*.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Hij geeft aan dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 oktober 2015, aangezien de verzoekster bij de eventuele vernietiging ervan geen belang zou hebben.

In de synthesesmemorie repliceert de verzoekster dat zij wel degelijk een belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, nu dit bevel *“een inmening vormt in haar privé- en gezinsleven die ingaat tegen artikel 8 EVRM (cf. infra)”* en *“de aangevochten akte in(gaat) tegen artikel 3 EVRM (cf. infra)”*. De verzoekster verwijst zodoende naar de uiteenzettingen van het enig middel omtrent de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De Raad wijst er evenwel op dat artikel 38/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de ontvankelijkheid van het beroep niet kan worden beoordeeld op basis van de synthesesmemorie. De Raad moet dan ook vooreerst onderzoeken of het voorliggende beroep, gelet op het inleidend verzoekschrift, ontvankelijk is voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt, na lezing van het enig middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, vast dat de verzoekster geen middel ontwikkelt dat specifiek is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze*

waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Het gegeven dat thans twee onderscheiden rechtshandelingen in het geding zijn, impliceert dat de verzoekster bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel of de middelen moet aangeven, of dat minstens uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken, tegen welke van de onderscheiden beslissingen een welbepaalde kritiek precies is gericht. Het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 *juncto* 39/69 impliceert in dergelijke gevallen dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien de verzoekster voldoende duidelijkheid verschaft omtrent de wijze waarop de ene dan wel de andere bestreden beslissing door de genoemde rechtsregel is geschonden.

De Raad stelt met name vast dat de verzoekster in een enig middel kritiek naar voor brengt die volledig gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 8 oktober 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De verzoekster voert tegen deze beslissing de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Zij brengt een uitgebreide, hoofdzakelijk feitelijke, uiteenzetting naar voor omtrent de moeilijkheden voor haar en haar kinderen om terug te keren naar haar land van herkomst en concludeert *"(d)at de regularisatieaanvraag van verzoekster gelet op voorgaande uiteenzetting zodoende wel ontvankelijk en gegrond was en is daar er sprake is van buitengewone omstandigheden waardoor verzoekster niet terug kan keren naar haar land van herkomst"*. Het enig middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, is er dan ook enkel op gericht om te betwisten dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de verblijfsaanvraag in België in te dienen en niet via de reguliere weg, met name vanuit het buitenland. Dit vormt precies het determinerende motief voor de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bijgevolg is het enig middel, zoals het werd ontwikkeld, enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Overigens concludeert de verzoekster ook in de middelenuiteenzetting in de synthesememorie louter het volgende: *"Door te beslissen dat de aanvraag van eiseres onontvankelijk was gelet op een gebrek aan buitengewone omstandigheden in haar hoofde schond verweerder dan ook art. 9 Vw., art. 3 EVRM en art. 8 EVRM alsook de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het IVRK."*

De Raad stelt dan ook vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen op eigen feitelijke en juridische gronden, die in de bijlage 13 uitdrukkelijk worden vermeld. Bovendien wordt in deze bijlage 13 op geen enkele wijze verwezen naar het gegeven dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De eerste bestreden beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of haar uitvoeringsbesluiten blijkt dat een dergelijke beslissing enig verblijfsrechtelijk gevolg voor de betrokken vreemdeling sorteert.

Het kwam de verzoekster dan ook toe om, los van de kritiek die wordt geformuleerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, de rechtsregels te benoemen die door de tweede bestreden beslissing worden geschonden, alsook om concreet toe te lichten op welke wijze de tweede bestreden beslissing deze of gene rechtsregel zou schenden.

De Raad stelt zodoende vast dat in de voorliggende zaak geen 'middel' in de zin van de voornoemde bepalingen wordt aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (RvS 30 december 2014, nr. 229.708; RvS 7 februari 2014, nr. 226.355; RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

Het beroep is dan ook onontvankelijk ten aanzien van de tweede bestreden beslissing.

Nu het beroep enkel ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, wordt deze beslissing verder aangeduid als *"de bestreden beslissing"*.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag.

In de synthesememorie betoogt de verzoekster als volgt:

"1.

Verweerder vordert de verwerping van het verzoek tot nietigverklaring gelet op het feit dat eiseres niet voldoende zou hebben aangetoond dat er in casu buitengewone omstandigheden waren die het indienen van een regularisatieaanvraag in België verantwoorden. Gelet hierop zou haar verzoek onontvankelijk geweest zijn.

Eiseres betwist dit.

2.

De Raad van State stelde in zijn arrest dd. 09.12.2009 dat buitengewone omstandigheden "omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken".

Het dient geenszins om gevallen van overmacht te gaan. Het moet voor de aanvrager enkel bijzonder moeilijk zijn om zijn aanvraag in zijn land van herkomst (of een ander veilig land) in te dienen (R.v.St. 09.06.2004, nr. 132.222; R.v.St. dd. 11.03.2004, nr. 129.170).

Het Grondwettelijk Hof maakte hier in zijn arrest dd. 26.06.2008 (nr. 95/2008, B6) de volgende kanttekening bij. In een beroep tegen de wet die art. 9bis Vw. invoerde oordeelde het Grondwettelijk hof dat art. 9bis Vw. niet zo mag worden begrepen "dat het de minister of zijn gemachtigde zou toestaan de artikelen 3 en 8 van het EVRM te schenden, derwijze dat aan een categorie van vreemdelingen het genot wordt ontzegd van de rechten die door die verdragsbepalingen worden gewaarborgd".

In tegenstelling tot wat verweerder poogt te beweren kunnen volgende omstandigheden wel degelijk als buitengewone omstandigheden worden aanvaard:

- *De schending van art. 8 EVRM;*
- *De mogelijke onderbreking van een schooljaar van kinderen;*
- *De inburgering in België;*
- *De schending van art. 3 EVRM;*
- *Een algemeen klimaat van onveiligheid (R.v.St. 09.06.2004, nr. 132.222);*

Etc.

3.

Allereerst is het zo dat verzoekster haar land van herkomst reeds meer dan tien jaar verlaten heeft en zij aldaar geen belangen meer heeft. Haar echtgenoot werd gerepatrieerd naar Georgië en bij zijn terugkeer onmiddellijk opgesloten in de gevangenis aldaar.

Zij heeft in Georgië geen woning en geen inkomsten.

Ook werden haar beide kinderen in België geboren, zijnde:

B. M., geboren te M. op (...)2011

B. A., geboren te S op (...)2012

Eiseres leeft sinds vijf jaar in België, is volledig aangepast aan de levensstijl in België en heeft hier noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft zodoende geen enkele binding meer met haar vaderland. Haar beide kinderen zijn inmiddels vier en drie jaar oud, volgen hier les, nl. in de gemeentelijke basisschool te Borgerhout, (...), én spreken enkel Duits en Nederlands.

Er wordt nergens aangetoond dat beide kinderen, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin zij altijd hebben geleefd, zouden kunnen doorstaan.

De integratie van eiseres is dan ook zo diepgaand en vast dat een terugkeer dermate nefast zou zijn dat deze niet strookt met een humane en menswaardige uitoefening van de wet.

Haar verplichten om België te verlaten zou dan ook een inbreuk uitmaken in haar privé- en gezinsleven en ingaan tegen art. 8 EVRM (R.v.St. dd. 25.09.1996, nr. 61.972).

4.

In tegenstelling tot wat verweerder poogt te beweren maakt het onderbreken van een schooljaar van minderjarige kinderen wel degelijk een buitengewone omstandigheid uit.

Zo oordeelde de Raad van State in zijn arrest dd. 24.05.2004 (nr. 131.652) dat het verplichten van een minderjarig kind om een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een ander schoolstelsel opnieuw op te nemen, een omstandigheid uitmaakt die het voor het kind en zijn ouders bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar hun land van afkomst of een ander land waar zij toegelaten zijn tot verblijf om daar bij de Belgische diplomatieke overheden ter plaatse een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen (zie ook R.v.St. 15.03.2006 nr. 156.424; R.v.St. 27.10.2004, nr. 136.791; RW 30.09.2008, nr. 16.846).

Dit is zelfs het geval wanneer beide kinderen, zoals in casu het geval is, kleuteronderwijs volgen. Dit is des te meer het geval wanneer uit de parlementaire voorbereidingen van de Regularisatiewet blijkt dat voor de toepassing van deze wet de schoolplichtige leeftijd wordt bepaald op twee jaar en half (in casu is het jongste kind drie jaar oud). Door zich ertoe te beperken te stellen dat "men niet kan spreken van scholing van de kinderen omdat zij nog niet de schoolplichtige leeftijd hebben bereikt en zij slechts naar de kleuterklas gaan" heeft de minister niet op wettige wijze zijn beslissing verantwoord (R.v.St. 06.03.2001, nr. 93.760).

Of de kinderen in het land van herkomst al dan niet scholing kunnen volgen doet hier geen afbreuk aan (R.v.St. 11.03.2004 nr. 129.170).

5.

Ook de inburgering in België van zowel de minderjarige kinderen als van hun ouders kan een buitengewone omstandigheid uitmaken die rechtvaardigen dat men in België een regularisatieaanvraag indient (R.v.St. 01.05.2004, nr. 131.269).

Door als motief van de bestreden weigering te stellen dat de asielprocedure niet onredelijk lang zou hebben aangesleept, waarvan eiseres geenzins gewag maakte in haar aanvraag, heeft de minister niet op wettige wijze zijn beslissing verantwoord. Het weigeringsmotief moet immers onderscheiden worden van het motief van de aanvraag, nl. het verblijf van vijfjaar in België en de daaruit voortvloeiende integratie in de Belgische samenleving (R.v.St. 28.08.2001, nr. 98.554).

Eiseres verplichten om terug te keren naar haar land zou dan ook een belangrijke aderlating betekenen, nu zij haar moeizaam opgebouwde contacten zal verliezen daar het sociale net dat zij heeft geweven bijgevolg dermate fijnmazig is dat het haar zeer moeilijk zal vallen om terug te keren.

6.

Tot slot is het zo dat het verplichten van eiseres om terug te keren naar haar land ook een risico zou vormen gelet op de precaire situatie aldaar waardoor het voor lijf en leden een zeer groot gevaar zou betekenen om ginds te vertoeven. Dit blijkt ook uit het reisadvies gegeven door de dienst buitenlandse zaken.

Sinds de oorlog met Rusland in augustus 2008 zijn er immers twee bezette gebieden in Georgië, zijnde de regio's Abchazië en Zuid-Ossetië. Hierdoor wordt het ten stelligste afgeraden om zich naar deze regio's te begeven die ontsnappen aan de controle van de centrale autoriteiten, inclusief het gebied in de omgeving van de demarcatielijn tussen Georgië en deze twee gebieden (in het bijzonder de route M27, eveneens gekend onder M1, in de buurt van G. (vanwaar eiseres afkomstig is), K., S., G. en de vallei van A.).

Eiseres dwingen om terug te keren naar haar land van herkomst zou dan ook een schending uitmaken van art. 3 EVRM, minstens zorgen voor een algemeen onveiligheidsgevoel in haar hoofde. Ook een schending van art. 3 EVRM kan wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaken die kan verantwoorden dat een regularisatieaanvraag in België zou worden ingediend (R.v.St. dd. 01.05.2004, nr. 131.269).

7.

Eiseres verwees daarenboven in haar verzoekschrift naar het Kinderrechtenverdrag, aangenomen door de algemene vergadering van de Verenigde Naties dat waarmee, indien het niet van dwingend recht zou zijn, rekening kan en dient te worden gehouden.

Artikel 3 van bovenvernoemd verdrag stelt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door rechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Artikel 6 van het Verdrag voegt hieraan toe dat de staten die partij zijn, in de ruimst mogelijke zin de mogelijkheden tot ontwikkeling van het kind moeten waarborgen.

Artikel 28 van het Verdrag stelt dat de staten die partij zijn van het verdrag het recht van kind op onderwijs erkennen en zich ertoe verbinden onderwijs voor ieder kind beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken, en dat zij, teneinde bij te dragen tot de uitbanning van onwetendheid en analfabetisme in de gehele wereld, de toegankelijkheid van wetenschappelijke en technische kennis moeten stimuleren.

Het is duidelijk dat in casu het verblijf van beide minderjarige kinderen in België afhankelijk is van het verblijf van hun moeder. Aan beide kinderen dient de mogelijkheid te worden geboden om hun opleiding hier af te werken. Dit daar België zich ertoe verbonden heeft alle kinderen de mogelijkheid te geven tot ontplooiing van hun persoonlijke talenten, geestelijke en lichamelijke vermogens (artikel 29 Verdrag).

Zij mogen geenszins het slachtoffer worden van een repatriëring van hun moeder.

8.

Er zijn zodoende in hoofde van eiseres wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig die verantwoorden dat zij haar regularisatieaanvraag in België indiende. Door te beslissen dat de integratie van eiseres, het schoollopen van haar kinderen, de geboorte van haar kinderen in België, de vriendschapsbanden van eiseres hier in België en het minstens in haar hoofde aanwezig zijn van een algemene onveiligheidsgevoel bij terugkeer naar haar vaderland geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van art. 9 Vreemdelingenwet voldeed verweerder niet aan zijn verplichting tot formele motivering (R.v.St. 01.05.2004, nr. 131.269).

Het staat dan ook buiten kijf dat de door eiseres opgeworpen feitelijke gegevens bijzondere omstandigheden uitmaken in de zin van de wet van 15.12.1980 die verantwoorden dat eiseres haar aanvraag in België indiende.

Door te beslissen dat de aanvraag van eiseres onontvankelijk was gelet op een gebrek aan buitengewone omstandigheden in haar hoofde schond verweerder dan ook art. 9 Vw., art. 3 EVRM en art. 8 EVRM alsook de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het IVRK."

Vooreerst dient de Raad nogmaals te wijzen op het bepaalde in artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet: ook de ontvankelijkheid van het middel of de middelen kan immers niet beoordeeld worden op basis van de synthesesmemorie.

De Raad herinnert eraan dat bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet werd voorzien dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een synthesesmemorie in te dienen.

In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2012-2013, nr. 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de *ratio legis* van de synthesesmemorie, voorzien door artikel 39/81 van de vreemdelingenwet:

"De herinvoering van de synthesesmemorie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een synthesesemorie wenst neer te leggen. De meerwaarde van een synthesesemorie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten."

In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat *"in de synthesesemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden"* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesemorie *"zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"* van dezelfde wet dat bepaalt dat *"geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn"*. Het begrip 'nieuw middel' geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesemorie voor het eerst nieuwe *"middelen"*, dit is een voor het eerst in de synthesesemorie aangevoerde schending van een rechtsregel, alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen, daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesemorie neer te leggen *"waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat"*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de synthesesemorie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

Aangezien de verzoekster in haar inleidend verzoekschrift op geen enkele wijze melding maakt van een schending van artikel 9 van de vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht, kan zij de schending van deze rechtsregels niet op ontvankelijke wijze voor het eerst aanvoeren in haar synthesesemorie. Het middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

Waar de verzoekster in de synthesesemorie voor het eerst een inhoudelijke kritiek naar voor brengt tegen het motief dat de asielprocedure niet onredelijk lang heeft geduurd en waar zij tevens voor het eerst een betoog voert omtrent de schoolplichtige leeftijd van haar kinderen, merkt de Raad op dat deze uiteenzettingen een nieuwe feitelijke grondslag betreft van de vordering, zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de eigenlijke grondslag van deze middelenonderdelen reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekster het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend. De advocaat van de verzoekster weerlegt dit ook niet ter terechtzitting.

Ook voor zover in het enig middel voor het eerst in de synthesesemorie een nieuwe feitelijke uiteenzetting wordt ontwikkeld zoals hierboven besproken, is het middel dus laattijdig en onontvankelijk (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

Vermits artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de

middelen betreft, dient hierover geen uitspraak te worden gedaan, noch over de laattijdig aangevoerde kritiek.

De Raad stelt vast dat de verzoekster met haar uiteenzettingen in wezen poogt aan te tonen dat zij zich wel degelijk in buitengewone omstandigheden bevindt die toelaten dat de aanvraag niet vanuit het buitenland, maar in België wordt ingediend.

Het is dan ook passend om vooreerst het relevante juridische kader te schetsen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Zoals de verzoekster correct stelt, betreffen de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De Raad stelt op zicht van de stukken van het administratief dossier, vast dat de verzoekster in haar verblijfsaanvraag van 25 februari 2015 slechts het volgende heeft aangehaald omtrent de buitengewone omstandigheden.:

“Ontvankelijkheid van de aanvraag

Clïënt verzoekt om haar aanvraag ontvankelijk te willen verklaren omdat zij reeds meer dan tien jaar geleden Georgië heeft verlaten en zij geen belangen meer heeft in Georgië. Haar echtgenoot werd recent gerepatriëerd naar Georgië en werd bij zijn terugkeer opgesloten in de gevangenis voor een aantal jaren.

Clïënt heeft zowel in Duitsland als in Oostenrijk studies gevolgd en verblijft thans sinds 2010 in België.

Indien cliënt verplicht zou worden om terug te keren naar Georgië om een verblijfsaanvraag te doen via de Belgische ambassade zou dit voor haar een overdreven zware inspanning betekenen omdat zij in Georgië geen woning en inkomsten heeft. Er is voor haar geen manier om te overleven in Georgië. In België heeft zij een kennissenkring en vriendenkring en wordt zij tevens opgevangen door de Georgische gemeenschap.

Ik verzoek u dan ook om de aanvraag ontvankelijk te willen verklaren.”

Vervolgens zet de verzoekster in haar verblijfsaanvraag een aantal “motieven voor regularisatie” uiteen:

“Motieven voor regularisatie

Zoals reeds meegedeeld verblijft cliënt reeds gedurende meer dan tien jaar in West-europa en is zij volledig aangepast aan de levensstijl van België.

Door de vele contacten met Belgische kennissen spreekt en verstaat cliënte voldoende Nederlands. Bovendien zal zij haar Nederlandse taalkennis en eventueel haar Duitse taalkennis kunnen vervolledigen wanneer zij een verblijfsdocument kan ontvangen en taallessen volgen op een hoger niveau.

Ik verzoek u tevens om rekening te willen houden met het feit dat beide kinderen van cliënte in België geboren zijn.

Ik bezorg u de attesten van schoolbezoek van de twee kinderen die beiden les volgen in d e gemeentelijke basisschool, (...) te Borgerhout.”

De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing de door de verzoekster aangevoerde ontvankelijkheidsmotieven (dit zijn de buitengewone omstandigheden) als volgt beoordeeld:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

(...)

Betrokkene haalt dat zij een overdreven zware inspanning zou moeten doen om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen, omdat zij Georgië al meer dan tien jaar verlaten heeft, er geen belangen meer heeft, haar echtgenoot gerepatriëerd werd naar Georgië en er in de gevangenis zit, dat zij er geen woning heeft en geen inkomsten en er niet zou kunnen overleven, terwijl zij hier in België vrienden en kennissen heeft en wordt opgevangen door de Georgische gemeenschap. Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Betrokkene wist immers dat haar verblijfssituatie in België precair was en dat zij indien haar asielaanvragen werden afgewezen, België zou moeten verlaten. Zij heeft tot vier maal toe een asielaanvraag ingediend, die negatief werd afgesloten. Dat betrokkene ondanks haar precaire verblijfssituatie geen banden zou onderhouden hebben met haar land van herkomst is haar persoonlijke keuze geweest. Het is eveneens een persoonlijke keuze geweest van betrokkene om in verschillende Europese landen te verblijven voor haar komst naar België, hiervoor kan de Belgische overheid niet verantwoordelijk geacht worden. Er geldt overigens voor alle vreemdelingen die moeten terugkeren naar hun land van herkomst, dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij geen tewerkstelling zou kunnen vinden in hun land van herkomst om zo in haar levensonderhoud en dat van haar kinderen te kunnen voorzien. De loutere bewering dat zij er niet zal kunnen overleven, kan niet volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Het komt de betrokkene toe haar argumenten aan de van concrete en persoonlijke elementen te staven. Uit niets blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om op zelfstandige wijze terug te reizen naar haar land van herkomst en daar in haar eigen

levensonderhoud te voorzien. Zij heeft evenmin aangetoond dat zij zonder de steun van haar echtgenoot, die volgens haar verklaringen in de gevangenis zit in Georgië, niet zou kunnen terugreizen naar het land van herkomst om van daaruit de aanvraag in te dienen. Het argument dat verzoekster hier wordt opgevangen door de Georgische gemeenschap wordt op geen enkel wijze aangetoond, zodat het ook bij een loutere bewering blijft. Bovendien doet het feit dat mevrouw gesteund zou worden door de Georgische gemeenschap in België, geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet aangetoond heeft waarom zij niet op zelfstandige wijze zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Desgewenst kan verzoekster beroep doen op het vrijwillig terugkeerprogramma om de terugkeer vlotter te laten verlopen: Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

De verzoekster brengt in de uiteenzetting van haar middel een aantal elementen aan, waarvan zij stelt dat zij wel degelijk als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard, namelijk: de schending van artikel 8 van het EVRM, de mogelijke onderbreking van een schooljaar van de kinderen, de inburgering in België, de schending van artikel 3 van het EVRM en een algemeen klimaat van onveiligheid (in Georgië). Deze "buitengewone omstandigheden" worden vervolgens feitelijk toegelicht.

De Raad wijst er evenwel op dat hij te dezen optreedt als annulatierechter (cf. artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet). De Raad is dus geen feitenrechter, zodat hij niet in de plaats van het bevoegde bestuur kan beslissen of de verzoekster in haar middel al dan niet aantoonde zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die verantwoorden dat de aanvraag niet via de diplomatieke post in het buitenland kan worden ingediend. Binnen zijn wettigheidstoezicht kan de Raad enkel beoordelen of de gemachtigde op zorgvuldige en redelijke wijze de elementen, die de verzoekster in de aanvraag naar voor heeft gebracht als waarom volgens haar moet worden toegestaan dat de aanvraag in België wordt ingediend, in rekening heeft genomen. Het komt de Raad echter niet toe om, in de plaats van het bevoegde bestuur, een eigen beoordeling door te voeren van elementen die niet in de aanvraag werden naar voor geschoven en om zich zodoende, op grond van een nieuwe argumentatie, uit te spreken over de opportuniteit van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt nogmaals dat het de aanvrager en dus de verzoekster is op wie de bewijslast rust om zeer concreet en nauwkeurig aan te tonen welke precies de beletstelen zijn die haar zouden verhinderen om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aangezien de verzoekster in haar aanvraag geenszins naar voor heeft gebracht dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van een onveilig klimaat aldaar en omwille van een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM, kan de verzoekster deze kritiek dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren. De gemachtigde hoefde deze elementen immers niet te onderzoeken, nu de verzoekster hierover met geen woord heeft gerept in haar aanvraag.

Ook waar de verzoekster betoogt dat haar kinderen een schooljaar dreigen te verliezen en waar zij, in verwijzing naar de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, stelt dat aan de kinderen de mogelijkheid moet worden geboden om hun opleiding in België af te maken, moet worden vastgesteld dat deze elementen niet in de aanvraag naar voor werden geschoven om te verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Ook deze kritiek betreft dus opportuniteitskritiek, die er in wezen op is gericht om de Raad ertoe te bewegen om over te gaan tot een nieuwe en eigen beoordeling betreffende de buitengewone omstandigheden, waartoe hij echter niet bevoegd is.

Daar waar in de bestreden beslissing wel wordt gemotiveerd dat het schoollopen van de kinderen geen buitengewone omstandigheid vormt, merkt de Raad op dat deze motieven eigenlijk ten overvloede zijn gegeven, aangezien de verzoekster dit element in haar aanvraag slechts naar voor heeft gebracht als een element ten gronde, om de regularisatie te bekomen. In de mate dat deze kritiek al op ontvankelijke wijze zou zijn aangevoerd, wijst de Raad er nog op dat in de eerste plaats wordt gesteld dat de verzoekster niet aantoonde dat de kinderen geen scholing zouden kunnen genieten in Georgië. Dit wordt door de verzoekster geenszins weerlegd. De verzoekster betwist evenmin de vaststelling dat de scholing geen gespecialiseerd onderwijs vergt, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet ter

plaats te vinden is. De verwijzing naar een aantal oudere arresten van de Raad van State is niet dienstig, aangezien deze rechtspraak geen afbreuk doet aan het gegeven dat de verzoekster hoe dan ook gehouden was om in haar aanvraag concreet uiteen te zetten waarom de scholing van haar kinderen in België het precies uiterst moeilijk zou maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, hetgeen zij geenszins heeft gedaan.

Door te stellen dat nergens wordt aangetoond dat de kinderen, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met hun gekende omgeving zouden kunnen doorstaan, draait de verzoekster wederom de bewijslast om. Het is immers niet aan de gemachtigde om aan te tonen dat de kinderen een dergelijke breuk kunnen doorstaan, maar aan de verzoekster om in haar aanvraag duidelijk uiteen te zetten dat een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, de kinderen dermate zou wegrukken uit hun vertrouwde omgeving, dat er sprake zou zijn van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Aangezien de verzoekster enkel vaagweg stelde dat zij geen manier meer heeft om te overleven in Georgië terwijl zij in België een vrienden- en kenniskring heeft en wordt opgevangen door de Georgische gemeenschap, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster zelf in gebreke is gebleven om concreet aan te tonen dat haar kinderen dermate zouden worden ontworteld zodat de aanvraag niet via de reguliere weg kan worden ingediend.

Waar de verzoekster tot slot de elementen voor de ontvankelijkheid van haar aanvraag herhaalt zoals zij deze reeds heeft aangegeven in haar verblijfsaanvraag van 25 februari 2015 (het feit dat de verzoekster meer dan tien jaar in West-Europa heeft verbleven, dat haar echtgenoot werd gerepatriëerd en gevangen genomen, dat zij in Georgië geen belangen meer heeft en evenmin een woning of inkomsten en dat zij intensieve sociale en affectieve banden heeft gesmeerd in België), weerlegt zij met haar betoog geenszins de motieven die hieromtrent zijn opgenomen in de bestreden beslissing, en die hierboven (p. 11-12) werden geciteerd. De verzoekster beperkt zich slechts tot een herhaling en parafrasering van de elementen die zij aanvoerde in haar aanvraag en weerlegt geenszins het concreet gemotiveerde antwoord van de gemachtigde als waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het loutere feit dat de verzoekster het niet eens is met het oordeel van de gemachtigde, kan de bestreden beslissing uiteraard niet vitiëren.

In de mate dat verzoeksters uiteenzettingen in de verblijfsaanvraag voldoende duidelijk zouden zijn om aan te nemen dat zij doelde op een schending van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat het uiteraard niet volstaat om enkel te beweren dat de integratie dermate diepgaand en vast is dat bij de enkele verplichting om de verblijfsaanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst, een schending dreigt van artikel 8 van het EVRM. Wederom verwijst de Raad naar de hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissing. Hieruit blijkt dat de gemachtigde zich in wezen op het standpunt stelt dat de verzoekster haar beweringen omtrent een sterke integratie niet concreet aannemelijk maakt, en dat zij evenmin heeft aangetoond dat zij zonder haar echtgenoot niet zelfstandig kan terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen. De gemachtigde benadrukt tevens dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij in haar land van herkomst geen tewerkstelling zou kunnen vinden om zo in haar levensonderhoud en dat van haar kinderen te kunnen voorzien. De gemachtigde achtte het tevens van belang dat de verzoekster zich bewust was van haar precair en later illegaal verblijf in België en gaf tevens mee dat de verzoekster desgevallend beroep kan doen op steun van het IOM bij een vrijwillige terugkeer. De Raad is van oordeel dat deze beoordeling genoegzaam volstaat om te besluiten dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat haar recht op bescherming van het privéleven (en dat van haar kinderen) wordt aangetast door niet toe te laten om de aanvraag in België in te dienen.

In de mate dat de verzoekster meent dat de bestreden beslissing ook het gezinsleven in het gedrang zou brengen, merkt de Raad op dat uit niets blijkt dat dit gezinsleven wordt verbroken door de bestreden beslissing. Deze beslissing werd immers getroffen ten aanzien van zowel de verzoekster als haar minderjarige kinderen en zij zet ook verder niet uiteen waarom het voor haar onmogelijk zou zijn om, tijdelijk, haar kinderen mee te nemen naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen, zoals artikel 9 van de vreemdelingenwet het voorop stelt.

De Raad wijst er tot slot op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014,

Ukaj/Zwitserland, § 27). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde, door te vereisen dat de verzoekster de aanvraag in overeenstemming met artikel 9 van de vreemdelingenwet indient vanuit het buitenland, hierbij geen 'fair balance' heeft nagestreefd tussen haar belangen enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de toepasselijke verblijfsreglementering anderzijds.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE